

Sygn. akt III AUa 433/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 grudnia 2017 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący - Sędzia	SA Małgorzata Pasek
Sędziowie:	SA Barbara Hejwowska SA Małgorzata Rokicka - Radoniewicz (spr.)
Protokolant: sekretarz sądowy Krzysztof Wiater	

po rozpoznaniu w dniu 7 grudnia 2017 r. w Lublinie

sprawy Z. G.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w S.

o prawo do emerytury

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w S.

od wyroku Sądu Okręgowego w Siedlcach

z dnia 31 marca 2017 r. sygn. akt IV U 107/17

I. zmienia częściowo zaskarżony wyrok w ten sposób, że początkową datę prawa do emerytury ustala na dzień (...);

II. oddala apelację w pozostałym zakresie.

Barbara Hejwowska Małgorzata Pasek Małgorzata Rokicka-Radoniewicz

III AUa 433/17

UZASADNIENIE

Organ rentowy - Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. decyzją z 18 stycznia 2017 r., działając na podstawie art.184 ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze odmówił Z. G. prawa do emerytury wskazując, że ubezpieczony nie udowodnił, iż do dnia 1 stycznia 1999r. osiągnął 15-letni staż pracy w szczególnych warunkach, wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Podniósł, że wykazany okres pracy w szczególnych warunkach

wynosi 1 rok, 11 miesięcy i 13 dni z tytułu pracy w Fabryce (...) w W. od 18 czerwca 1974r. do 31 maja 1976r. na podstawie przedłożonego świadectwa wykonywania prac w szczególnych warunkach.

Od tej decyzji odwołanie do Sądu Okręgowego w Siedlcach złożył Z. G. wnosząc o jej zmianę i ustalenie mu prawa do emerytury. W uzasadnieniu odwołania wskazał, że do okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach należy zaliczyć okres jego pracy w (...) w W. w okresie od listopada 1976r. do lipca 1990r., gdzie pracował na stanowisku elektryka sieciowego i sieciowo-samochodowego, a do jego obowiązków należało: nadzorowanie i konserwacja urządzeń w dużej kotłowni oraz stacji transformatorowej wysokiego napięcia, naprawa, a także konserwacja urządzeń spawalniczych oraz praca w akumulatorowni samochodowej, gdzie nadzorował proces ładowania akumulatorów i naprawiał uszkodzone baterie.

Sąd Okręgowy w Siedlcach wyrokiem z dnia 31 marca 2017 roku zmienił zaskarżoną decyzję i ustalił prawo Z. G. do emerytury od dnia(...).

Sąd ustalił, że Z. G. w dniu (...) ukończył 60-ty rok życia. W dniu(...) wystąpił do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. z wnioskiem o ustalenie prawa do emerytury (wnioski o emeryturę z 21 stycznia 2016r. k.1 akt emerytalnych). Na podstawie przedłożonych do wniosku dokumentów organ rentowy ustalił, że na dzień 1 stycznia 1999r. ubezpieczony udowodnił staż ubezpieczeniowy, uzupełniony okresem pracy w gospodarstwie rolnym, w wymiarze 25 lat oraz staż pracy w szczególnych warunkach w wymiarze 1 rok, 11 miesięcy i 13 dni z tytułu pracy w Fabryce (...) w W. od 18 czerwca 1974r. do 31 maja 1976 r.

Z uwagi na brak wymaganego ustawą stażu pracy w szczególnych warunkach decyzją z 18 stycznia 2017r. organ rentowy odmówił ubezpieczonemu przyznania emerytury.

Ubezpieczony był zatrudniony w Przedsiębiorstwie (...) w W. (wcześniejsza nazwa: Przedsiębiorstwo (...)) w okresie od 29 października 1976 r. do 31 lipca 1990 r. w pełnym wymiarze czasu pracy, przy czym w okresie od (...) do (...) ubezpieczony odbywał zasadniczą służbę wojskową, a w okresie od 16 czerwca 1982 r. do 8 sierpnia 1983 r. pracował na zlecenie pracodawcy jako elektromonter na budowie w Iraku .

Ubezpieczony ukończył Technikum (...) w W. w zawodzie elektromechanik. Ubezpieczony został zatrudniony w powyższym przedsiębiorstwie na podstawie umowy o pracę z 29 października 1976 r. na stanowisku elektryka na okres próbny 14 dni, a następnie na podstawie umowy o pracę z 12 listopada 1976 r. na czas nieokreślony. Po powrocie ubezpieczonego do pracy po odbyciu służby wojskowej - od 12 maja 1980r. stanowisko pracy ubezpieczonego zostało określone jako elektromonter. Od 1 grudnia 1983r. pracodawca powierzył ubezpieczonemu stanowisko elektromontera samochodowego – sieciowego w Wydziale (...). Na stanowisku tym ubezpieczony pracował do końca zatrudnienia w powyższym przedsiębiorstwie.

Przedsiębiorstwo (...) w W. zajmowało się przewozami i obsługą transportu budowlanego, w szczególności przewozem materiałów budowlanych na budowy. Przedsiębiorstwo posiadało około 400 sztuk samochodów ciężarowych, a ponadto mniejsze samochody dostawcze. W W. znajdowało się 10 oddziałów przedsiębiorstwa. Ubezpieczony pracował w bazie przedsiębiorstwa, w której znajdowały się warsztaty do naprawy samochodów ze wszystkich oddziałów oraz akumulatorownia, w której ładowane były baterie akumulatorowe do naprawianych samochodów oraz naprawiane były przedmiotowe baterie. Od początku zatrudnienia ,tj. od 29 października 1976 r. do 30 listopada 1983 r. - zarówno przed powołaniem do odbycia służby wojskowej, jak i po odbyciu służby wojskowej, pracując na stanowisku elektryka, a następnie elektromontera ubezpieczony pracował w akumulatorowni, a jego praca polegała na uzupełnianiu stanu elektrolitów w bateriach akumulatorów, co polegało na opróżnianiu baterii z resztek elektrolitu, rozrabianiu kwasu siarkowego z wodą i wlewaniu go w ogniwa baterii, czuwaniu na przebiegiem ładowania baterii, a także na naprawie uszkodzonych elementów baterii – wymianie ogniw i mostków wykonanych z ołowiu. W czasie ładowania baterii ich pokrywy były otwarte, przez co pracownicy byli narażeni na wdychanie szkodliwych oparów wydzielanych podczas zachodzącej reakcji chemicznej. Po odbyciu służby wojskowej ubezpieczony nadal pracował w akumulatorowni, przy czym w razie potrzeby wykonywał również prace poza akumulatorownią. Jako elektromonter miał za zadanie dokonywanie napraw i usuwanie usterek urządzeń energetycznych znajdujących się

w dłużej kotłowni węglowej, w podstacji energetycznej wysokiego napięcia oraz na oddziale spawalni, na której wykonywane były prace spawalnicze na potrzeby naprawy taboru samochodowego. Od 1 grudnia 1983 r., tj. od czasu powierzenia ubezpieczonemu stanowiska elektromontera samochodowego–sieciowego ubezpieczony pracował na warsztacie samochodowym przy naprawach samochodów. Prace te wykonywał w kanale, a dokonywane przez niego naprawy obejmowały demontaż akumulatorów i rozruszników w celu ich naprawy oraz ich ponowne zamontowanie po dokonaniu naprawy, a także naprawy instalacji elektrycznej w samochodach ciężarowych. Sporadycznie ubezpieczony dokonywał napraw poza kanałem, np. wymiana żarówki w reflektorze .

Ubezpieczony przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego, ale we wniosku o emeryturę wniósł o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa

Sąd Okręgowy orzekł, że zgodnie z art.184 ust.1 i 2 ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2015r., poz.748 ze zm.) ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku emerytalnego przewidzianego w art.32, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy ,tj. w dniu 1 stycznia 1999r. osiągnęli okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat dla kobiet i 65 lat dla mężczyzn oraz osiągnęli okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art.27 ustawy, a także nie przystąpili do otwartego funduszu emerytalnego albo złożyli wnioski o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa. W myśl przywołanego wyżej art.32 ust.1 i 4 ustawy pracownikom zatrudnionym w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze przysługuje emerytura w wieku 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn, a w myśl przywołanego wyżej art.27 ustawy wymagany okres składkowy i nieskładkowy wynosi co najmniej 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn. Zgodnie z §4 ust.1 pkt 3 rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8, poz.43 ze zm.) pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A załącznika do rozporządzenia, nabywa prawo do emerytury w w/w wieku jeżeli ma wymagany okres zatrudnienia (co najmniej 25 lat mężczyzn), w tym co najmniej 15 lat pracy w warunkach szczególnych. Ponadto zgodnie z §2 ust.1 przedmiotowego rozporządzenia okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku.

Rozstrzygnięcie niniejszej sprawy wymagało zbadania, czy ubezpieczony spełnia przesłankę wymaganego okresu pracy w szczególnych warunkach. Poza sporem pozostawało, że ubezpieczony osiągnął wymagany ustawą wiek, spełnił przesłankę ogólnego stażu ubezpieczenia oraz wniósł o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym na dochody budżetu państwa. Ubezpieczony podnosił, że posiada 15-letni okres zatrudnienia w szczególnych warunkach, gdyż obok zatrudnienia w Fabryce (...) w W. od 18 czerwca 1974 r. do 31 maja 1976 r., prace w szczególnych warunkach wykonywał w okresie zatrudnienia w Przedsiębiorstwie (...) w W. (wcześniejsza nazwa (...)) w okresie od 29 października 1976 r. do 31 lipca 1990 r., gdzie pracował jako elektryk – elektromonter w akumulatorowni, a także przy dokonywaniu napraw urządzeń energetycznych w zakładowej kotłowni, spawalni oraz podstacji energetycznej wysokiego napięcia, a od grudnia 1983r. do końca zatrudnienia ,tj. do 31 lipca 1990r. jako elektryk sieciowo-samochodowy przy naprawie samochodów ciężarowych w kanałach. Przeprowadzone przez Sąd postępowanie dowodowe wykazało słuszność twierdzeń ubezpieczonego i dało podstawy do ustalenia, że w okresie zatrudnienia w powyższym przedsiębiorstwie trwającego od 29 października 1976 r. do 31 lipca 1990 r., co stanowi 13 lat, 9 miesięcy i 3 dni ubezpieczony stale i w pełnym wymiarze czasu pracy pracował w szczególnych warunkach wykonując prace w akumulatorowni przy opróżnianiu, oczyszczaniu i wymianie stężonego kwasu siarkowego i płyt ołowianych, a ponadto prace przy utrzymaniu i naprawach urządzeń elektroenergetycznych znajdujących się w zakładowej kotłowni, spawalni i podstacji wysokiego napięcia i wreszcie prace przy naprawach pojazdów samochodowych w kanałach remontowych. Wymienione prace zaliczane są do pracy w szczególnych warunkach o czym stanowi odpowiednio: wykaz A dział XIV poz.13, dział XIV poz.24 (bieżąca konserwacja urządzeń w

kotłowni, spawalni i podstacji wysokiego napięcia, a zatem na oddziałach, w których jako podstawowe wykonywane są prace w szczególnych warunkach – prace spawaczy, palaczy kotłów parowych lub wodnych oraz prace, o których mowa w dziale II wykazu A) i wreszcie wykaz A dział XIV poz.16 załącznika do w/w rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Na fakt wykonywania przez ubezpieczonego w/w prac wskazują dowody z dokumentów zawartych w aktach osobowych ubezpieczonego oraz spójne zeznania w/w świadków - współpracowników ubezpieczonego w rozpatrywanych okresach, a także korespondujące z tymi dowodami logiczne zeznania samego ubezpieczonego.

Po zaliczeniu powyższego okresu zatrudnienia do stażu pracy w szczególnych warunkach, ubezpieczony spełnia przesłankę 15 lat pracy w szczególnych warunkach dlatego Sąd zmienił zaskarżoną decyzję i ustalił, że Z. G. przysługuje prawo do emerytury od (...), tj. od miesiąca, w którym ubezpieczony wystąpił z wnioskiem o świadczenie.

Od tego wyroku apelację wniósł organ rentowy zaskarżając wyrok w całości. Wyrokowi zarzucał:

I. naruszenie przepisów postępowania – art.233 § 1 kpc poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i wyprowadzenie ze zgromadzonego materiału dowodowego wniosków z niego nie płynących przez przyjęcie, że ubezpieczony wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracę w warunkach szczególnych w Przedsiębiorstwie (...) w W. w okresie od 12 maja 1980 roku do 30 listopada 1983 roku pracując w akumulatorowni i w razie potrzeby wykonując prace polegające na dokonywaniu napraw i usuwaniu usterek urządzeń energetycznych oraz w okresie od 1 grudnia 1983 roku do 31 lipca 1990 roku pracując w warsztacie samochodowym przy naprawach samochodów;

- art.232 zdanie drugie w związku z art.278 § 1 kpc poprzez jego niezastosowanie i ustalenie okoliczności faktycznych wymagających wiadomości specjalnych tj. ustalenie, że prace ubezpieczonego wykonywane w okresie od 1 grudnia 1983 roku do 31 lipca 1990 roku wymienione przez niego i świadków, a polegające na demontażu akumulatorów i rozruszników w celu ich naprawy oraz ich ponownemu zamontowaniu po dokonaniu naprawy, a także naprawy instalacji elektrycznej w samochodach ciężarowych są pracami wykonywanymi w kanale, bez wywołania opinii biegłego sądowego odpowiedniej specjalności,

II. naruszenie przepisów prawa materialnego:

- art.184 ust.1 i ust.2 w związku z art.32 ust.1 i 4 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w związku z § 4 ust.1 w związku z § 2 ust.1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze w związku z załącznikiem do tego rozporządzenia Wykaz A Dział XIV poz.24, Dział II, Dział XIV poz.16 poprzez ich błędną wykładnię i przyjęcie, że ubezpieczony spełnił wszystkie przesłanki do ustalenia emerytury za pracę w warunkach szczególnych;

- art.100 ust.1 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych poprzez jego niezastosowanie i ustalenie Z. G. prawo do emerytury od dnia(...)podczas gdy przesłanka przekazania środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym za pośrednictwem Zakładu na dochody budżetu państwa została spełniona w dniu (...).

Wnosił o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego sądowego z zakresu mechaniki samochodowej na okoliczność ustalenia, czy prace wskazane przez świadków i ubezpieczonego tj. demontaż akumulatorów i rozruszników w celu ich naprawy oraz ich ponowne zamontowanie do dokonania naprawy, a także naprawy instalacji elektrycznej w samochodach ciężarowych są pracami wykonywanymi wyłącznie w kanale remontowym, czy poza kanałem remontowym.

Ponadto wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie odwołania oraz zasądzenia na rzecz organu rentowego kosztów procesu.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja jest zasadna jedynie częściowo, a jej uwzględnienie skutkuje zmianą zaskarżonego wyroku w zakresie daty początkowej prawa do świadczenia.

Zgodnie z brzmieniem art.184 ust. 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz.U. z 2017 roku, poz.1383) jednym z warunków uzyskania prawa do emerytury dla ubezpieczonego będącego członkiem otwartego funduszu emerytalnego jest złożenie wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa. Wnioskodawca Z. G., który przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego, wniosek o przekazanie środków z otwartego funduszu emerytalnego złożył w dniu 22 grudnia 2016 roku składając wniosek o emeryturę. W tej sytuacji prawo do świadczenia powstało po spełnieniu ostatniego z wymaganych warunków i zgodnie z art.100 ust.1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych zaskarżony wyrok w części ustalającej datę początkową prawa emerytury podlega zmianie.

Z tych względów i na mocy powołanego przepisu oraz na podstawie art.386 § 1 KPC Sąd Apelacyjny orzekł, jak punkcie I wyroku.

W pozostałym zakresie apelacja jest bezzasadna i podlega oddaleniu.

W pierwszej kolejności odnosząc się do wniosku o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego Sąd Apelacyjny uznał wniosek za pozbawiony podstaw. Pełnomocnik pozwanego sporządzający apelację z wnioskiem dowodowym jest radcą prawnym, powinien zatem znać obowiązujące w tym zakresie przepisy, zwłaszcza art.368 § 1 pkt 4 KPC stanowiący o możliwości powołania w apelacji nowych faktów i dowodów, ale pod warunkiem wykazania, że powołanie ich przed sadem pierwszej instancji nie było możliwe albo że potrzeba ich powołania wynika później. Pełnomocnik skarżącego w apelacji nie wykazał, (a nawet nie próbował wykazać), że wcześniej w postępowaniu przed Sądem I instancji nie miał możliwości powołania się na wnioskowany obecnie dowód, ani też że potrzeba ich powołania powstała dopiero po zapadnięciu wyroku przed tym Sądem. Sporem objęte były okoliczności związane z rodzajem czynności wykonywanych przez wnioskodawcę i ich zakresem oraz czy praca wymieniona w wykazie jako praca w warunkach szczególnych była wykonywana w pełnym wymiarze czasu pracy. Z uwagi na treść art. 381 kpc ryzyko nieuwzględnienia w postępowaniu sądowym interesu strony, która wykazuje tak daleko idącą opieszałość w przedstawieniu istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy faktów i dowodów, obciąża ją samą. Z tych względów Sąd Apelacyjny oddalił wniosek o przeprowadzenie dowodów, które powinny być zgłoszone w postępowaniu przed Sądem Okręgowym.

Bezzasadny jest zarzut naruszenia przepisów postępowania - art.232 kpc w związku z art.278 § 1 kpc należy podkreślić, że również w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych obowiązuje zasada kontradiktoryjności wyrażona w art. 232 kpc w zw. z art. 6 kc. Zgodnie z zasadą kontradiktoryjności ciężar dowodu spoczywa na stronach postępowania cywilnego. To one, a nie sąd, są wyłącznym dysponentem toczącego się postępowania i one wreszcie ponoszą odpowiedzialność za jego wynik. Przepis art. 6 k.c. stanowi, iż ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Przepis art. 232 § 1 zd. 1 kpc. stanowi natomiast odpowiednio, że strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Sąd Najwyższy charakteryzując art. 232 kpc, stwierdził, że na sądzie rozpoznającym sprawę nie spoczywa powinność zarządzania dochodzeń mających na celu uzupełnienie i wyjaśnienie twierdzeń stron oraz poszukiwanie dowodów na ich udowodnienie. Do sądu nie należy przeprowadzanie z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 kpc). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 kpc.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne - art. 6 k.c. (zob. wyroki SN: z dnia 17 grudnia 1996 r., I CKU 45/96, OSNC 1997, nr 5-6, poz. 76, wyrok SA w Poznaniu z dnia 29 grudnia 2003 r., I ACa 1457/03, OSA 2005, z. 3, poz. 12, wyroki SN: z dnia 11 lipca 2001 r., V CKN 406/00, Lex nr 52321, z dnia 12 kwietnia 2000 r., IV CKN 22/00, Lex nr 52438).

W świetle powyższego nie ulega wątpliwości, że dopuszczenie przez sąd z urzędu dowodu niewskazanego przez stronę może nastąpić jedynie w wypadkach wyjątkowych i dotyczy sytuacji, w której pomimo aktywności stron w

procesie nie jest możliwe wyjaśnienie wszystkich okoliczności koniecznych do rozstrzygnięcia sprawy. Podstawą kontradictoryjnego procesu cywilnego jest zasada równouprawnienia jego stron. Poszukiwanie za stroną przez sąd z urzędu okoliczności przemawiających za jej stanowiskiem w istocie stanowi wyręczenie jej w obowiązkach procesowych, przez co sąd naraża się na uzasadniony zarzut nierównego traktowania stron procesu (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 12 marca 2010 r., IIUK 286/09, LEX nr 602705). Całkowicie niedopuszczalne byłoby wyręczenie organu rentowego reprezentowanego przez pełnomocników będących radcami prawnymi. W toku postępowania organ rentowy nie zgłaszał żadnych wniosków dowodowych a udział jego pełnomocnika w postępowaniu ograniczał się do przedstawienia stanowiska strony o oddaleniu odwołania

Sąd Apelacyjny nie stwierdza zarzucanego naruszenia przepisów postępowania i wadliwości w ocenie materiału dowodowego poprzez przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów.

Okoliczności faktyczne będące podstawą rozstrzygnięcia Sąd ustalił w oparciu o zebrany w toku postępowania materiał dowodowy, w tym również o dokumenty z akt osobowych wnioskodawcy oraz zeznania świadków, którzy w sposób stanowczy i przekonujący potwierdzili, że w czasie zatrudnienia w Przedsiębiorstwie (...) w W. w okresie od 29 października 1976 r. do 31 lipca 1990 r., gdzie pracował jako elektryk – elektromonter w akumulatorowni, a także przy dokonywaniu napraw urządzeń energetycznych w zakładowej kotłowni, spawalni oraz podstacji energetycznej wysokiego napięcia, a od grudnia 1983r. do końca zatrudnienia ,tj. do 31 lipca 1990r. jako elektryk sieciowo-samochodowy przy naprawie samochodów ciężarowych w kanałach. Sąd Okręgowy wnikliwie zgromadził materiał dowodowy i przeanalizował dokładnie każdą okoliczność podnoszoną przez wnioskodawcę w odwołaniu a organ rentowy w odpowiedzi na odwołanie. Należy stwierdzić, że organ rentowy przyjmuje zbyt rygorystycznie rozumienie pojęcia pracy wykonywanej stale i w pełnym wymiarze użytego w § 2 ust. 1 rozporządzenia z 7 lutego 1983 r. Warunkiem uznania za pracę w warunkach szczególnych jest wykonywanie w pełnym wymiarze czasu pracy stale (codziennie) i w pełnym wymiarze czasu pracy (przez 8 godzin dziennie, jeżeli pracownika obowiązuje taki wymiar czasu pracy) w warunkach jeden z rodzajów pracy wymienionych w wykazie stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. (wyroki Sądu Najwyższego z dnia 14 września 2007 r., III UK 27/07, OSNP 2008 nr 21-22, poz. 325; z dnia 19 września 2007 r., III UK 38/07, OSNP 2008 nr 21-22, poz. 329; z dnia 6 grudnia 2007 r., III UK 66/07, LEX nr 483283; z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 210/07, OSNP 2009 nr 5-6, poz. 75 i z dnia 24 marca 2009 r., I PK 194/08, LEX nr 528152 oraz z dnia 1 czerwca 2010 r., II UK 21/10, LEX nr 619638) W związku z tym nie jest dopuszczalne uwzględnianie do okresów pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, wymaganych do nabycia prawa do emerytury w niższym wieku emerytalnym, innych równocześnie wykonywanych prac w ramach dobowej miary czasu pracy, które nie oddziaływały szkodliwie na organizm pracownika. Od tej reguły istnieją odstępstwa. Pierwsze z nich dotyczy sytuacji, kiedy inne równocześnie wykonywane prace stanowią integralną część (immanentną cechę) większej całości dającej się zakwalifikować pod określoną pozycję załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (zob. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 6 grudnia 2007 r., III UK 62/07, LEX Nr 375653; dnia 5 maja 2009 r., I UK 4/09, LEX Nr 509022 oraz z dnia 11 marca 2009 r., II UK 243/08 i tam powołane wcześniejsze orzecznictwo). Drugie odstępstwo dotyczy przypadków, kiedy czynności wykonywane w warunkach nienarządzających na działanie czynników szkodliwych dla zdrowia mają charakter incydentalny, krótkotrwały, uboczny (zob. np. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 22 stycznia 2008, I UK 210/07, OSNP 2009 nr 5-6, poz. 75 oraz z dnia 22 kwietnia 2009 r., II UK 333/08, LEX nr 1001310). Wykonywanie przez 100% czasu pracy wyłącznie pracy w szczególnych warunkach jest praktycznie niemożliwe w żadnym procesie technologicznym i nie były intencją ustawodawcy przyznanie prawa do emerytury w niższym wieku emerytalnym wyłącznie osobom, które przez pełną dniówkę roboczą nie wykonują żadnych innych czynności poza wymienionymi w wykazie A. Jak wskazują poglądy Sądu Najwyższego przytoczone powyżej, w ramach pracy w warunkach szczególnych wykonuje się także inne czynności mające związek z taką pracą. W przypadku wnioskodawcy na pewno będzie to wykonywanie niektórych czynności naprawczych poza kanałem, w sytuacji, gdy w przeważającej części czas pracy spędzał wykonując naprawy w kanale remontowym oraz akumulatorowniach.

Wbrew zarzutom apelacji Sąd Okręgowy dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych i ocenił materiał dowodowy zgodnie z zasadami proceduralnymi, nie przekraczając granic określonych w art.233 § 1 KPC. W uzasadnieniu wyroku Sąd odniósł się do wszystkich kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy i ocenił zasadność odwołania na podstawie powołanych przepisów z przytoczeniem ich treści i poglądów Sądu Najwyższego, przy czym ustosunkował się również do argumentacji organu rentowego zawartej w zaskarżonej decyzji i odpowiedzi na odwołanie.

Sąd Apelacyjny w całej rozciągłości podziela zarówno ustalenia faktyczne, jak i wnioski prawnicze zawarte w motywach zaskarżonego wyroku. W tej sytuacji nie zachodzi potrzeba ich powtarzania (por. postanowienia Sądu Najwyższego z 22 kwietnia 1997 roku II UKN 61/97 – OSNAPiUS 1998/3/104, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 1998 roku I PKN 339/98 – OSNAPiUS 1998/24/776). Podnieść należy dodatkowo, że skarżący argumentami przytoczonymi w apelacji w żaden sposób nie podważył zasadności stanowiska Sądu pierwszej instancji. Apelacja zawiera bowiem jedynie własną ocenę faktów odmienną od przyjętej przez Sąd Okręgowy, co więcej stanowisko organu rentowego nie znajduje żadnych podstaw w zebranych materiałach dowodowych.

Sąd Apelacyjny nie stwierdza zarzucanego w apelacji naruszenia przepisów art.184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych ani też przepisów §2 i §4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Przepisy te znajdują zastosowanie w ustalonym stanie faktycznym i na ich podstawie słusznie Sąd Okręgowy przyjął, że wnioskodawca spełnił wymagane warunki do nabycia emerytury w niższym wieku emerytalnym.

W tej sytuacji Sąd Apelacyjny uznał, że w pozostałej części zaskarżony wyrok w pełni odpowiada przepisom prawa, dlatego apelacja nie może być uwzględniona.

Mając powyższe na względzie Sąd Apelacyjny na podstawie art.385 kpc orzekł, jak w punkcie II wyroku.